

เพ็ญบาย

บทที่ 28

“ทำไมทอดมันมีสองสี” เสกสิทธิ์อดถามไม่ได้

ฉัตรแก้วชำเลืองมองชายหนุ่ม เขาไม่ได้พูดอะไรนอกจากทำสีหน้าขริมเฉย รสรินไม่ได้นั่งใกล้แอบอิงพิงชิดแสดงท่าที่เป็นคู่รักเปิดเผยอย่างที่เคย แต่นั่งยิ้มหยาดอยู่ข้างๆ อากันตุกะหนุ่มใหญ่... มีนาเล่าถึงอารมณ์ไม่ดี ทั้งที่เมื่อครู่ก่อนยังมีอารมณ์ขันแก้งเธอเล่น

“ชั้นที่แกไฟนี่คงจะเป็นฝีมือยายแก้วละซิ เมื่อก็เห็นหายเข้าครัวไปตั้งนาน” ชัชชัยพูดกลางจิมชั้นทอดมันขึ้นมาพินิจพิจารณา

“หาเรื่อง” หญิงสาวพึมพำค้อนๆ

“ส่วนคนนี่เข้าไปตามแล้วมือพองกลับมา” เขาหันไปหาปองพล

“ไม่พองสักหน่อย” เธอเถียง

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” อากันตุกะหนุ่มใหญ่ถามยิ้มๆ

“เปล่าครับ ผมโดนน้ำมันนิดเดียว” เสียงตอบไม่แจ่มใส

“ป๋องโดนจนเคยชินแล้วละคะ เข้าครัวบ่อย เวลาว่างเขาชอบทำอาหารให้พวกเราทานกัน” นิตยาพูด

ฉัตรแก้วแอบค้อน โมโหตัวเองที่เดือดร้อนเกินกว่าเหตุ ไม่รู้ว่าชายหนุ่มจะแอบหัวเราะเยาะเธอไปอีกนานเท่าไร

เสกสิทธิ์เล่าว่า “พ่อครัวของผมคนหนึ่งหยิบของทอดจากน้ำมันร้อนๆ ได้ มือเขาก็ดูธรรมดาๆ เขาวามันแค่ความเคยชิน”

“ป๋องเป็นนักกีฬาแล้วยังเคยฝึกคาราเต้ด้วย” นิตยาบรรยาย

“ทำไมไม่ลองเล่นกอล์ฟดูล่ะครับ” เสกสิทธิ์แอบประเมินชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเขากว่าสิบปี ท่าที่ขริมเฉยทำให้เขารู้สึกต่อต้าน

“เคยลองครับ แต่แล้วก็ตั้งใจเลิก”

“ทำไมล่ะครับ เล่นไม่ได้ก็อย่าท้อใจ ถ้าได้ครูดิก็อาจจะดีขึ้น”

ปองพลยิ้มขริม ชัชชัยต้องตอบแทนว่า “นายคนนี่เขาถูกกับกีฬาแทบจะทุกอย่างแหละครับ หุ่นเขาให้ แต่ที่เขาว่างไม่กอล์ฟก็เพราะว่าท่าที่มันจะดีเกินไป เขากลัวว่าจะติดจนไม่เป็นอันทำงานทำการ”

ปองพลพูดว่า “มันเป็นกีฬาที่ต้องใช้เวลาแล้วก็เงินทองมากเกินไป ผมรู้ตัวว่าไม่มีทั้งสองอย่างก็เลยเลิก”

“คุณคิดถูกแล้วละ ตั้งแต่ผมเล่นกอล์ฟ ครั้งหนึ่งของชีวิตติดอยู่กับสนามกอล์ฟ” พูดพลางก็หันมายิ้มให้ฉัตรแก้ว จึงถูกต่อว่าทันทีว่า

“แล้วอย่างนี้ยังจะมาขอเป็นผู้ปกครองของแก้ว”

ประกายตาคนฟังจุดความสนใจขึ้นตามๆ กัน

เสกสิทธิ์พูดว่า “ถ้าแก้วยอม ผมจะยกเวลาจากกอล์ฟให้ครึ่งหนึ่ง เวลาจากชีวิตที่เหลืออีกครึ่งหนึ่ง”

“โอ้โฮ.....” รสรินอุทานเจือหัวเราะ

นิตยาถามว่า “นี่กำลังต่อรองอะไรกันอยู่คะ”

หนุ่มใหญ่หันมายิ้มกว้าง “กำลังยื่นข้อเสนอให้แก้วอยู่ครับ”

“จะรับได้รึอ แล้วคนที่ภูเก็ตจะทำยังไง” รสรินถาม

ฉัตรแก้วตอบเครียดๆ “ภูเก็ตไกลเกินไปคะ แล้วใจคนก็เอาแน่อะไรไม่ได้อยู่แล้ว”

“มันอยู่ที่คนด้วยหรือ” รสรินตอบโต้

“แต่มันต้องอาศัยทั้งสองคนด้วยกันนะครับ ถึงคนหนึ่งมันคงอีกคนอ่อนไหว ยังไงๆ ก็ต้องเลิก” เสกสิทธิ์ผสมโรงด้วย

“แล้วนี่แก้วจะแจ้งข่าวอะไรหรือเปล่าจ๊ะ” นิตยาถามอย่างอยากรู้

หญิงสาวหลุบตามองจานอาหาร เสียงตอบแปร่ง

“เปล่าค่ะ”

“หมูนี้อัษฎางค์หายไปไหน ไม่เห็นมาเลย” นิตยาถามต่อ

“ใครคืออัษฎางค์”

“คนที่ภูเก็ตยังไงล่ะคะ” รสรินแหง

เสกสิทธิ์มองยิ้มๆ จิตรแก้วพูดว่า “เพื่อนที่เคยเป็นแฟนกันคะ เขายังเรียนไม่จบ แก้วเรียนจบเลยกลับมาก่อน เขาทนเหงาไม่ไหวก็เลย...” เธอยกไหล่ พูดต่ออย่างยากเย็น “มีแฟนใหม่”

“อ้าว...” อีกหลายคนรับรู้พร้อมกัน

เสกสิทธิ์หัวเราะ “แหม ผมโล่งใจ นึกว่าจะออกหักเสียแล้วซี”

“แปลว่าเราเลิกกับอัษฎางค์แล้วหรือ” ชัชชัชถามอย่างแปลกใจ

“มีโอกาสมือไหว แก้วจะพูดกับเขาละ” เธอพูดขีมิ้มๆ

“แหม ง่ายดีจังเลย” รสรินปรายตามองคนรักซึ่งทำสีหน้าขีมิ้มเฉย พูดแกมหยอกเย้า “อย่างนี้คุณเสกก็เหลือคู่แข่งอยู่อีกคนเดียวซีคะ”

“ยังมีใครอีกหรือครับ” หนู่มใหญ่ถามยิ้มๆ

จิตรแก้วพูดว่า “พี่ยุทธไม่ใช่แฟนแก้วหรอกคะ เขาเป็นคนที่ดีและแก้วไวใจ วันหลังแก้วจะแนะนำให้คุณเสกรู้จัก”

“มะรีนนี่ดีไหม ชวนเขาทานข้าว ผมจะได้บอกเขาว่าอย่าคิดมาแข่งกับผม” เสกสิทธิ์หัวเราะเสียงดัง

“ได้ซีครับ จะเป็นไรไป” ชัชชัชรับคำ

หญิงสาวมองใบหน้าขีมิ้มของปองพล ท่าที่สนิทสนมของรสริน และเสกสิทธิ์ทำให้เธอลังเล “จะดีหรือคะ เกรงใจคุณป้าณี”

ปองพลกลับพูดว่า “ผมจะเข้าครัวให้เองเลยครับ”

จิตรแก้วต้องมองอย่างแปลกใจ

“ถ้าคุณปองพลอยากจะแสดงฝีมือผมก็เต็มใจรับ แต่ว่าครั้งหน้าต้องให้ผมเป็นเจ้าภาพก่อนแล้วละ... มะรีนนี่จะมีงานของกลุ่มพ่อค้า ผมถูกบังคับให้ซื้อโต๊ะไว้ตั้งสองโต๊ะ มันกระทันหันเลยยังไม่ค่อยได้ชวนใคร ถ้าคุณๆ ว่าง ผมขอเชิญทุกคนเลย”

ดวงดาววาววามดูเหมือนจะเจาะจงที่รสรินเป็นพิเศษ จิตรแก้วนั่งอยู่ข้างๆ เลยไม่เห็น ทว่าปองพลเห็นความมุ่งมั่นที่ซ่อนเร้นอย่างชัดเจน

สีหน้าของชายหนุ่มยิ้มขีมิ้มลงเมื่อรสรินยิ้มหยาดตอบสนอง

“รสอยากไป” เธอหันมามองชายคนรักอย่างตั้งใจยั่วเย้าท้าทาย

บุษราคัมได้รับเชิญให้ไปร่วมงานด้วย สาวใหญ่ยิ้มอย่างใจดี เมื่อจิตรแก้วโอดครวญว่า “แก้วไม่มีชุดสวยๆ จะใส่”

“ไปหาซื้อกันใหม่คะ” เธอชักชวน

แล้วสองสาวก็ไปเดินเลือกเสื้อผ้าในร้านหูกที่ห้างสรรพสินค้าใหญ่ จิตรแก้วใช้เวลานิดเดียวในการเลือกชุดที่คิดว่า “ใช้ได้” หญิงสาวต้องแปลกใจเมื่อบุษราคัมเบ้หน้าแล้วส่งชุดที่เธอเลือก มาให้ลอง

เสื้อชุดราตรียาวตัดด้วยแพรหนาแต่อ่อนแนบเนื้อ เปลือยคอ และหลังไหล่ จิตรแก้วร้องวี้ดว้ายกับเงาที่สะท้อนจากกระจกของตัวเอง

“ไม่ไหวละคะ แก้วไม่กล้าใส่หรอก”

“ทำไมละคะ สวยออก” อีกฝ่ายกรีดนิ้วช่วยจัดความเรียบร้อยให้ “น้องแก้วใส่ได้สวยจริงๆ รูปร่างสวยยังกับนางแบบ ใส่เถอะคะ อีกหน่อยพออายุมากขึ้นก็จะใส่ไม่ได้สวยเท่านี้”

เธอสายหน้าดิก “ขึ้นใส่ชุดนี้แก้วคงก้าวขาไม่ออกแน่ๆ”

“พอเข้าไปในงาน ชุดนี้ก็กลายเป็นธรรมดาไปแล้ว รับรองว่านี่ยังน้อยไปสำหรับสาวๆ อีกหลายคน... ได้ยินคุณเสกสิทธิ์บอกว่า รสริน สาวสวยที่บ้านน้องแก้วก็จะมาด้วย พี่ว่ารสรินต้องเปรี้ยวกว่านี้แน่ๆ”

พอนึกถึงสาวสวยที่ชอบใส่เสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ เดินอยู่ในบ้าน เธอก็เตาถึงชุดที่อีกฝ่ายจะสวมใส่ได้ทันที เสื้อสายเดี่ยวเห็นร่องอกอวบอ้อม ยิ่งเธอกำลังเรียกความสนใจจากเสกสิทธิ์ก็คงจะยิ่งหวานเสน่ห์

“จะยอมให้รสรินแซงหน้าหรือคะ”

บุษราคัมต้องแอบยิ้มเมื่อจิตรแก้วยอมรับชุดที่เธอเลือกให้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าที่หญิงสาวจะยอมใส่ชุดนั้น ไม่ใช่เพื่อเรียกร้องความสนใจจากเสกสิทธิ์ ทว่าเป็นใครอีกคนหนึ่งซึ่งเธอบอกบุษราคัมว่า ‘ไม่ชอบ’

หญิงสาวแต่งตัวเสร็จจានแล้วแต่ยังไม่ยอมออกจากห้อง มีใบที่ซซซซจะเรียกแล้วเรียกเล่า

“เสร็จหรือยัง นี่คำแล้วนะ”

“พีชชไปก่อนเถอะ แก้วจะรอพีชช”

“ยูทชนามารออยู่นานแล้ว ลงมาเถอะ จะได้ขับรถตามกันไป”

“พีชชไปก่อน...”

“ตามใจ” พีชชหมดความอดทน

พอรถของซซซซขับออกไปจากประตู ร่างในชุดราตรีแบบเนื้อเปิดหลังไหล่สวยสล้างจึงค่อยย่อลงมาจากชั้นบน ยูทชนาในชุดเสื้อสูทภูมิฐานถึงกับมองอย่างลึมตัว

“โอโฮ นี่ใครกัน” เขาร้องออกมา

ฉัตรแก้วหาได้เขินอายไม่ คำที่มัวแต่สนใจคนอื่นอย่างจดใจจ่อ

“พีชชเห็นรสรินหรือเปล่าคะ เขาแต่งตัวยังงัย”

ชายหนุ่มมองเธออย่างแปลกใจ พอนึกได้.. แววม่นมัวก็ฉาบขึ้นในดวงตา “แก้วสนใจวาร์สรินแต่งตัวยังงัยทำไม”

“แก้วไม่อยากจะบ้าคนเดียว”

“ถ้าคิดว่าบ้าแล้วแต่งทำไมล่ะ”

ก็แก้วอยากรู้ว่าจะมีใครสังเกตเห็นหรือเปล่านั้นแก้วก็เป็นผู้หญิง

“พีชชคิดว่าไม่สวยหรือคะ” เธอเกิดอาการล้งเล้งขึ้นมา

“สวย แต่ถ้าแก้วไม่สบายใจก็เปลี่ยนชุดอื่นดีกว่า” เขาพูดขริ่มๆ

หญิงสาวกลับมีท่าทีมูมานะ

“ไม่ละคะ ถ้าพีชชว่าสวย แก้วก็จะไปอย่างนี้แหละ”

แม้ว่าจะมีสตรีสาวอีกหลายคนแต่งกายในรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน ฉัตรแก้วกลับกลายเป็นจุดของความสนใจ โครงสร้างรูปร่างที่สวยงามสมบุรณ์กับใบหน้าอ่อนใสสวยงามที่แทบจะไม่ต้องใช้สีส้นของเครื่องสำอางช่วยเสริมแต่ง ทำให้ผู้คนต้องเหลียวมอง เธอมาถึงงานที่หลัง ไม่รู้ว่าปองพลซึ่งนั่งหันหน้าสู่ทางเข้างานมองเห็นเธอและจับตามองอยู่ตลอดเวลาด้วยสีหน้าเคร่งขริ่ม

เจ้าหน้าที่ต้อนรับเดินนำเธอเข้ามายังโต๊ะของกลุ่ม เสกสิทธิ์ซึ่งนั่งอยู่ข้างรสรินลุกขึ้นยืนต้อนรับอย่างยินดี

“แก้ว นางฟ้าแปลงกายมาจากไหนกันนี่ จำไม่ได้เลย”

เธอยกมือไหว้ เห็นว่าทุกคนมีปฏิกิริยาต่างๆ กับภาพลักษณ์ที่แปลกตาของเธอ ยกเว้นคนที่เป้นเป้าหมายซึ่งเพียงแต่มองผ่านมามาอย่างเคร่งขริ่มก็เดินไปทางอื่น เธออดผิดหวังไม่ได้ เสียงที่กล่าวแนะนำชายหนุ่มให้รู้จักกันไม่มั่นคงเท่าที่ควร

“คุณเสกคะ นี่พีชชยังงัยละคะ”

ยูทชนารู้มาก่อนว่าเสกสิทธิ์เป็นใคร ความยิ่งใหญ่ของครอบครัวเขาทำให้ชื่อสกุลนี้ไม่แปลกใหม่สำหรับคนเมือง อารุโสของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มต้องรีบยกมือไหว้

“ยินดีที่ได้รู้จัก” เสกสิทธิ์รับไหว้ “ขอโทษที่ครับ เจ้าหน้าที่เขาจัดโต๊ะผิด โต๊ะนี้ไม่มีที่นั่งแล้ว พอดีคุณบุษไปนั่งอยู่กับผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อของผมแล้วก็เลยกันที่นั่งไว้รอเรา เชิญทางนี้เลยครับ...”

ฉัตรแก้วไม่รู้สึกสนุกอีกแล้ว สายตาของปองพลที่มองผ่านมามาแล้วก็เดินไปทำให้เธอรู้สึกไร้ค่าและอับอาย เธอถามตัวเองว่าลงทุนแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่เธอไม่คุ้นเคยนี้ เพียงเพื่อจะได้เห็นความไม่แยแสสนใจจากอีกฝ่ายเช่นนั้นหรือ

มืออุ้งจัตของเสกสิทธิ์ทาบกับลาดไหล่พาให้เดินจากไป อีกครู่มันก็ลดลงมาอยู่ที่หลังตรงช่วงเอวที่เล็กคอด หญิงสาวไม่รู้ว่าคนที่นั่งอยู่ในโต๊ะที่เธอเดินจากมามองตามตลอดเวลาด้วยประกายตาเคียดขริ่ม

ชายหนุ่มได้ยินเสียงรสรินพูดอย่างเยาะหยัน

“คีนนี้คุณหนูแก้วคนดีของแม่ฉฉฉแต่งตัวใจกล้าเป็นพิเศษ สงสัยว่าอยากได้คุณเสกจริง ๆ ถึงลงทุนขนาดนี้”

ชายหนุ่มไม่ตอบคำ รสรินเองก็ไม่ได้แตกต่างไปจากคนที่ถูกพูดถึง เพียงแต่ว่าเธอแต่งกายแบบเดียวกันนั้นจนเคยชินแล้ว...

ฉัตรแก้วทักทายบุษราตรีที่นั่งสนทนากับลูกค้าของเธออยู่ก่อน

“พี่บุษ จำพี่ยุทธได้ไหมคะ”

บุษราคัมยิ้มอ่อนหวาน “จำได้ค่ะ สวัสดิ์ดีค่ะ คุณยุทธนา...”

“คุณบุษราคัมสบายดีหรือครับ...”

เสกสิทธิ์จึงฉัตรแก้วให้เว้นที่ให้ยุทธนานั่งข้างบุษราคัมเพื่อเธอจะได้นั่งติดกับเขา แก้วอี้ที่ถูกเลื่อนให้ชิดกันอย่างจงใจทำให้ไหล่กว้างในเสื้อนอกหุ่ยเสียดกับไหล่เปลือยเปล่าของเธอ มือใหญ่มักจะจับแขนเรียว ไม่ก็พาดหลังโอบไหล่อย่างถือสิทธิ์ ขณะที่ยุทธนาสนทนาอยู่กับบุษราคัม เสกสิทธิ์ก็ทำท่าราวกับฉัตรแก้วเป็นคู่ควง ชายหนุ่มเรียกหาเครื่องดื่มให้ ท่าที่พูดคุยเอาอกเอาใจ หลายครั้งที่มีแสงไฟแฟลชสว่างวาบและภาพของคนทั้งคู่ที่ดูคล้ายคู่รักกันก็ถูกเก็บบันทึกไว้

หากครั้งยุทธนาและบุษราคัมหันหน้ามาพูดคุยด้วย หนุ่มใหญ่ก็โน้มกายเข้าไปใกล้โดยไม่รู้สึกผิดแปลกที่จะรุกล้ำร่างบาง ๆ ของคนที่นั่งกลาง ยุทธนามองฉัตรแก้วก็เห็นท่าทีของเธอคล้ายกับจะยอมรับสีหน้าของชายหนุ่มหม่นหมองลง

“ไปแบ่งอาหารกันเลยดีไหมครับ” เสกสิทธิ์ถาม

ทั้งสี่ลุกตามกัน เดินตามคนอื่น ๆ ไปยังโต๊ะซึ่งจัดวางอาหารเรียงราย มีคนทักทายเสกสิทธิ์ มือใหญ่ประดับนิ้วด้วยแหวนเพชรเม็ดเบ้งที่จับแขนบางไว้ไม่ปล่อยทำให้ฉัตรแก้วต้องหยุดรออยู่ข้างๆ ปล่อยให้ยุทธนาพาบุษราคัมเดินผ่านไปก่อน

“...แล้วเป็นไง โครงการที่วางแผนของคุณไปถึงไหนแล้ว ไม่เห็นได้ข่าวเลย...” เขาไม่เคยจะหยุดเรื่องธุรกิจลงได้ อีกฝ่ายตอบว่า

“ยังไม่รู้ชะตากรรมเลยครับ นี่ยื่นเรื่องขอกู้เงินเพิ่มไปสามครั้งแล้วยังไม่ผ่าน ภาวะเศรษฐกิจตอนนี้ทำอะไรก็ลำบากเหลือเกิน”

“แต่ผมยังสบายอยู่นะ สนใจไหมถ้าผมจะขอร่วมงานด้วย”

“โอ สนใจครับ ถ้าคุณเสกสิทธิ์จะร่วมงานด้วยก็เป็นโอกาสทองของผมทีเดียว” อีกฝ่ายรีบพูด

“พຽ່ງนี้ผมจะให้เลขาฯ เช็คเวลาแล้วจะนัดไปคุยด้วย คุณเตรียมข้อมูลให้พร้อมก็แล้วกัน ผมขอศึกษาสักนิดจะได้นำเสนอที่ประชุม”

เขายังคงทักคนนั้นคนนี้ ไม่ลืมที่จะแนะนำฉัตรแก้วให้ผู้คนรู้จัก คู่สนทนาของเขาล้วนมองเธอด้วยดวงตาวาววับ และรอยยิ้มประหลาดที่ทำให้เธอรู้สึกร้อนวูบ ๆ พวกเขาคงคิดว่าเธอเป็นเพียงตุ๊กตามีชีวิตอีกตัวหนึ่งของหนุ่มใหญ่ผู้มั่งคั่งคนนี้กระมัง

เมื่ออยู่ข้างๆ เสกสิทธิ์ หญิงสาวรู้สึกว่ตัวเองช่างกระจิดใจไรร่ค่า

หนุ่มใหญ่ช่วยเธอแบ่งอาหาร แต่ว่กลับมานั่งด้วยครู่เดียวก็ลุกไปทางอื่น ยุทธนาจึงได้โอกาสที่จะหันมาถามคล้ายต่อว่

“ไม่ได้คุยกับน้องแก้วไม่กี่วัน วันนี้มีเรื่องให้พี่แปลกใจอีกแล้ว เมื่อวันก่อนคุณเสกคนนี้ยังเป็นลูกค้ำอยู่เลยไม่ใช่หรือ”

“สมัยนี้โลกหมุนเร็วนี้คะ พี่ยุทธ”

“แก้วไม่ใช่คนอย่างนั้นสักหน่อย” ชายหนุ่มอดผิตหัวงไม่ได้

“แก้วเป็นคนนอกหักที่ไรร่ค่า นั้นแหละคะ ความจริง”

ยุทธนาจัดว่ ถึงเธอจะสะเทือนใจกับการนอกใจของอ้ษฐว่จัดอยู่บ้่าง ก็ไม่น่าจะมากพอที่จะทำให้เธอตามกระแสดักนำของเสกสิทธิ์ไปง่าย ๆ หรือเธอจะฟังใจหนุ่มใหญ่มั่งคั่งผู้กว้างขวางคล่องแคล่วผู้นี้จริง ๆ ชายหนุ่มต้องถอนใจอย่างหนักหน่วงอีกครั้ง

“แก้วชอบเขาจริง ๆ หรือ”

“คุณเสกมีอะไรไม่น่าชอบล่ะคะ” เธอย้อนเหมือนถามตัวเอง ชายหนุ่มจึงได้แต่เงงเงียบ

เมื่อเสกสิทธิ์มาพาเธอไปเดินร่่า บุษราคัมเอียงหน้ามากระชิบด้วยน้ำเสียงชื่นชมว่ “เขาเหมาะสมกันดีจึงเลยนะคะ”

“เขาเพ่งรู้จักกันไม่ใช่หรือครับ”

“คะ แต่ว่เขาชอบกัน แล้วก็เป็นคู่ที่เหมาะสมกันมาก”

ยุทธนารู้ว่ฉัตรแก้วสนิทสนมกับบุษราคัม

ดังนั้นค้ำว่ “เขาชอบกัน” จึงทำให้ชายหนุ่มเชื่อสนิท.....